

Sygn. akt *V Ca 643/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodnicząca: **SSO Adrianna Szewczyk-Kubat**

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2018r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. T.**

przeciwko (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

o **zapłatę**

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 5 stycznia 2018r., sygn. akt I C 1508/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od M. T. na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 675 (sześćset siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.**

Sygn. akt V Ca 643/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 października 2016 r. powód M. T. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Banku S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.944,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.875,00 zł od dnia 3 marca 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.069,00 zł od dnia 24 lipca 2013r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu części prowizji z uwagi na wcześniejszą spłatę udzielonych mu kredytów konsumpcyjnych. Wniósł również zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Wyrokiem z dnia 5 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy –Woli w Warszawie w sprawie o sygn. akt I C 1508/17 oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył powód zarzucając mu naruszenie art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 233 k.p.c. Jednocześnie skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów dołączonych do apelacji i o **zmianę w/w wyroku poprzez uwzględnienie roszczenia oraz o zwrot kosztów procesu w obydwu instancjach.**

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjął je w całości za własne czyniąc podstawą rozstrzygnięcia.

Podkreślić również należało, że argumentacja prawna szeroko przeprowadzona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia również zasługiwała na akceptację, co czyniło zbędnym obszerne jej powtarzanie w tym miejscu.

W pierwszej kolejności w ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do naruszenia art. 233 k.p.c. Naruszenie tego przepisu nie może sprowadzać się do przedstawienia przez apelującego stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów. Sąd ma bowiem prawo do swobodnej oceny dowodów, która dopóki nie jest całkowicie dowolna, nie może stanowić o naruszeniu art. 233 k.p.c. Innymi słowy, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Tymczasem powód nie wykazał, posługując się argumentami wyłącznie jurydycznymi, że Sąd Rejonowy naruszył ustanowione w art. 233 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodowej dowodów, tj. przekroczył granice swobody wyznaczone logiką, doświadczeniem życiowym, zasadami nauki bądź nie dokonał wszechstronnego rozważenia sprawy pomijając część materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (tak też postanowienia SN z dnia 10 stycznia 2002r. II CKN 572/99 i z dnia 14 stycznia 2000 r. I CKN 1169/99, wyrok SN z dnia 9 grudnia 2009r. IV CSK 290/09, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013r. I ACa 698/13, wyrok SA w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013r. I ACa 1075/12, wyroki SA w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2013r. I ACa 1342/12 i z dnia 28 maja 2013r. VI ACa 1466/12).

Z kolei w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy przeanalizował cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, uzasadnił, które dowody w sprawie oraz w jakim zakresie uznał za wiarygodne oraz wprowadził z tego materiału wnioski w sposób logiczny i oparty ma doświadczeniu życiowym.

Sąd Okręgowy zważył, wbrew twierdzeniom apelującego, z odpowiedzi na reklamację powoda nie dało się wysnuć wniosku, jakoby sam pozwany nie miał pewności co do charakteru prowizji, raz określając ją jako należność za przygotowanie, zawarcie umowy i uruchomienie kredytu, a raz jako opłatę za ryzyko. W odpowiedzi udzielonej w dniu 25 sierpnia 2016r. pozwany wyraźnie bowiem wskazał, iż „prowizja bankowa pobierana przez Bank za czynności związane z przygotowaniem, zawarciem bądź uruchomieniem kredytu jest wynagrodzeniem Banku za czynności w całości zrealizowane wraz z chwilą uruchomienia kredytu. Prowizje takie nie dotyczą okresu po uruchomieniu kredytu, wobec czego dokonanie przez kredytobiorcę wcześniejszej spłaty kredytu nie wymaga rekalkulacji tego typu prowizji przez Bank”. Istotnie w odpowiedzi udzielonej z kolei w dniu 30 września 2016r. pojawia się sformułowanie, że prowizja „jest swego rodzaju opłatą za ryzyko, którą bank pobiera w związku z udzieleniem kredytu”, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego nie można było tego zdania odczytywać bez kontekstu wynikającego z dalszych treści zawartych w tym piśmie. Natomiast pozwany wskazał dalej w tym piśmie, że prowizja jest „opłatą jednorazową”, konsumującą się w całości w momencie jej pobrania i nie jest rozliczana proporcjonalnie w czasie” i dalej „prowizja bankowa nie dotyczy okresu po uruchomieniu kredytu, wobec czego dokonanie przez kredytobiorcę wcześniejszej spłaty kredytu nie powoduje rekalkulacji tego typu prowizji przez bank”.

Przede wszystkim jednak należało zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na powodzie wnoszącym określone roszczenie ciążył obowiązek wykazania prawdziwości i zasadności jego twierdzeń. Tak więc to nie pozwany powinien wykazać, iż prowizja pobrana przez bank w dwóch zawartych z powodem umowach miała charakter odpłatności za czynności związane z przygotowaniem i zawarciem umowy, ale powód powinien udowodnić, że tak nie było. Natomiast temu obowiązkowi w niniejszej sprawie powód nie sprostał. Nawet przyjęcie

jego argumentacji o niespójności stanowiska Banku, co, jak wskazano wyżej, w ocenie Sądu II instancji nie miało miejsca, nie oznaczałoby jeszcze przyjęcia prawdziwości dalszych twierdzeń powoda w tym zakresie.

Sąd Okręgowy nie uznał również za zasadny zarzutu naruszenia art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity z dnia 26 września 2014 r. Dz.U. z 2014 r. poz. 1497). Zgodnie z tym przepisem w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Natomiast w myśl art. 5 pkt 6 w/w ustawy przez całkowity koszt kredytu należy rozumieć wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy stosując wykładnię językową oraz celowościową prawidłowo jednak wskazał, iż w świetle art. 49 w/w ustawy proporcjonalnemu zwrotowi powinny podlegać tylko te koszty zaliczane do całkowitego kosztu kredytu, które są powiązane wprost z okresem trwania umowy. Oznacza to z kolei konieczność badania charakteru tych kosztów w przypadku, kiedy nie wynika on wprost z ich natury. Rację ma przy tym o tyle apelujący, że kryterium wystarczającym dla przypisania im określonego charakteru nie jest data poniesienia takich kosztów przez konsumenta. Możliwość dochodzenia zwrotu części zapłaconych odsetek nawet w sytuacji, zresztą bardzo częstej w umowach kredytowych, dokonywania spłaty tych odsetek przed kwotą świadczenia głównego, wynika bowiem z natury odsetek kapitałowych, które powinny być naliczane tak długo, jak długo trwa korzystanie przez konsumenta z kapitału pożyczonego mu przez drugą stronę umowy.

Słusznie jednak podkreślił pozwany w toku postępowania i w odpowiedzi na apelację, że przepisy prawa nie definiują znaczenia słowa „prowizja”, wobec czego przyjmuje ono takie znaczenie, jakie nadają mu strony umowy. Tym samym argument strony powodowej dotyczący możliwości dochodzenia odsetek nawet uiszczonych przed rozwiązaniem umowy nie może być rozstrzygający w przypadku rozważania kosztów prowizji, a strona powodowa powinna wykazać, z jakiego rodzaju prowizją w niniejszej sprawie strony miały do czynienia, a więc, czy była ona związana z odpłatnością za czynności związane z zawarciem umowy, czy i w jakim zakresie na jej wysokość wpływ miał czas trwania umowy, czego, jak wskazano wyżej, strona powodowa nie zrobiła ograniczając się do ogólnych uwag w tym zakresie.

Z kolei zapis § 2 ust. 7 obydwu umów łączących strony wskazuje, że z kosztów poniesionych przez konsumenta w postaci prowizji bankowej, opłaty związanej z ubezpieczeniem na 12 miesięcy oraz odsetek w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu może ulec zmianie tylko ta część kosztów stanowiąca odsetki. Strona powodowa w postępowaniu nie twierdziła, ani tym bardziej nie wykazała, aby powyższy zapis był nieważny lub abuzywny. Natomiast w ocenie Sądu Okręgowego zapis można było interpretować w ten sposób, że prowizja była oderwana od długości trwania umowy.

Sąd Okręgowy w oparciu o art. 381 k.p.c. oddalił wskazane w apelacji przez powoda wnioski dowodowe uznając je za spóźnione i nieprzydatne dla rozstrzygnięcia. Sąd ten zważył, że co prawda korespondencja mailowa pochodziła z okresu po wyroku Sądu Rejonowego, jednakże nic nie stało na przeszkodzie, aby powód wcześniej, jeszcze w toku postępowania przed Sądem I instancji wystąpił do wskazanych instytucji o udzielenie informacji. Powód nie odniósł się też do tego, dlaczego dopiero na obecnym etapie postępowania przedstawił te dowody. Ponadto Sąd zważył, że nie może być wiążąca dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie praktyka przyjmowana przez inne niż pozwany instytucje finansowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację, o kosztach postępowania za II instancję orzekając w oparciu o art. 391 § 1 k.p.c. w z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 k.p.c.